

[Bausnbak-Jensen.]

gik det, at der inden 1970 vil blive brug for ca. 3 700 nye pladser på vore psykiatriske hospitaler.

Der er 4 hovedgrunde hertil. For det første må der, når de gamle hospitaler moderniseres, automatisk gives afkald på et meget stort antal pladser. For det andet vil befolkningstilvæksten alene nødvendiggøre et hospital ca. hvert 5. år. For det tredje har de dårlige pladsforhold bevirket, at mange syge er blevet afvist, og at andre ikke har fået tilstrækkelig behandling. For det fjerde — desværre må det tilføjes — øger vandringer fra land til by antallet af sindslidende.

Kommissionen foreslår et byggeprogram til 1975. Efter det skal der skaffes ca. 300 pladser pr. år. Derefter skulle man have indhentet det forsømte og kunne nøjes med de pladser, befolkningstilvæksten kræver.

I betænkningen findes et lovudkast, som er særdeles skrabet. Her foreslås byggeri af psykiatriske hospitaler i Odense, Hillerød, Hjørring, Kolding samt Københavns amt og opførelse af behandlingsafsnit ved det psykiatriske hospital ved Århus. Udgifterne til gennemførelse af denne plan er i 1956 anslået til ca. 123 mill. kr.

Jeg vil gerne i forbindelse med anden diskussion i det høje ting understrege, at det er vigtigt at komme væk fra et mere eller mindre tilfældigt bevillingssystem, så man kan arbejde efter en langtidsplan.

I den højtærede statsministers åbnings-tale var ikke nævnt bevillinger til sinds-sygevæsenet, og det mener jeg er særdeles beklageligt. Regeringens økonomiudvalg er ved at udarbejde en investeringsplan for de kommende 10 år. Husker man her de sindslidende? Jeg tillader mig at bede den højtærede indenrigsminister om en udtalelse i sagen. Vil den højtærede indenrigsminister søge udarbejdet en plan for ombygning af gamle hospitaler og byggeri af nye sinds-sygehospitaler i de kommende 10 år på en sådan måde, at denne plan indeholder en del af den byggeplan, som lovudkastet fra betænkningen nævner? Eller har den højtærede minister andre planer på dette felt?

Da nu afdøde indenrigsminister Aksel Møller i 1953 fremsatte forslaget om opførelse af et psykiatrisk hospital i Glostrup

og om plejehjemsbyggeri i Ballerup, Måløv og Viborg, udtalte han:

„Det lovforslag, der i dag fremsættes, er nemlig kun et indledende skridt til vidererækkende foranstaltninger, og jeg mener at burde have tillid til, at både det nu fremsatte forslag og de planer, der er under udarbejdelse, vil blive mødt med almindelig forståelse.“

Det er yderst nødvendigt, at vi kommer videre her.

Må jeg i den forbindelse gøre et par bemærkninger om de psykiatriske afdelinger ved de almindelige sygehuse, som flere steder er under opførelse. Det er hævdet, at de skulle aflaste sindssygehospitalerne meget betydeligt. Jeg vil gerne sige, at det gør de kun i mikroskopisk omfang. Som regel er det folk med neuroser eller andre og mere begrænsede sindslidelser, som behandles på sygehusene, og ikke patienter, som ville behøve indlæggelse på sindssygehospitaler.

Gennem de sidste 10 år er man blevet i stand til at klare mange tilfælde, som før de moderne medikamenters opdagelse var håbløse; men den fulde helbredelse af svære sindslidelser kræver optræning, den kræver beskæftigelse, og denne indøvelse af patienternes erhvervsvaner med henblik på resocialisering og dygtiggørelse på arbejdsmarkedet er et helt nødvendigt led i behandling og helbredelse, og jeg understreger, at den vil kun kunne foregå på et sindssyge-hospital med de samlede muligheder, som findes dér.

Jeg vil meget stærkt understrege, at det er en populær vrangforestilling, at viden-skaben nu klarer det hele med tabletter. I disse dage holder Dansk psykiatrisk Selskab 50 års jubilæum, og jeg tror, at den bedste gave, man kunne give til Dansk psykiatrisk Selskab, var at understrege, at det forholder sig ikke sådan, at man klarer det hele med en enkelt tablet. Alle sværere sindslidelser — og de findes på sindssygehospitalet — medfører sådanne indgribende personlighedsforandringer, at det er absolut nødvendigt at genopbygge patientens personlighed, hjælpe ham til atter at finde sig selv, genvinde sin selvrespekt, genoptræne sine færdigheder, kort sagt rehabilitere ham socialt. Dette gøres ikke med medicin alene, men ved at opbygge et samfund på sinds-